

Fins les notícies...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...són vagues!

Any VI - Núm. 240

Barcelona, 10 de juny de 1936

Preu: 20 cèntims

Sota el signe d'Esija

Els socialistes madrilenys milloren i completen la repressió contra els revolucionaris d'Astúries

Madrid, 7. — Regna gran excitació en els centres socialistes madrilenys. Després dels successos d'Esija, en què foren apedregats i esbroncats els senyors González Peña i Belarmino Tomás, el poble madrileny, madrieny i socialista, ha donat compte que el socialisme és una força governamental que pot callar amb revolucionaris. Durant tota la setmana s'havia sentit una certa agitació, però en el diumenge, aquesta ha augmentat considerablement i ahir, que la setmana era anglesa, en tots els grups excursionistes i socialistes no se sentia parlar d'altra cosa que de les excursions projectades per avui, i totes es reduïren a una sola: "A Astúries."

Madrid per ràdio pel senyor Largo Caballero, han demanat l'ajut dels radicals i el del Tercio. Uns i altres s'han ofert incondicionalment i plègats recorren la ciutat i les poblacions de la província, liquidant el saldo de l'altra vegada. No se sap on paren els senyors González Peña i Belarmino Tomás. Pel que fa al senyor Prieto, se li ha impossibilitat tota fugida, prenent totes les estacions del ferrocarril i cremant els vagons sospitosos.

Enviat especial.

UN RUMOR DESMENTIT

Oviedo, 9. (Per tiragomes). — Ha causat gran sensació un rumor segons el qual Lluís de Sireal no seria mort. Les milícies socialistes l'han cercat per tot arreu, sense poder-lo trobar. Això fa pensar que...

A CAN LARGO

—D'encà que vol tornar a fer la revolució que no se'n mou!

La Corunya. Els socialistes més ables havien enviat els trens i autobusos, però els més joves hi anaven heroicament a peu.

Abans de marxar ens hem entretestat amb el senyor Largo Caballero, que dirigirà l'operació per telefon des de Madrid.

—Es una vergüenza — ens ha dit — que quieran hacere pasar por revolucionarios los hombres de la fracción moderada del partido y lo que es peor, que hayan hecho una "revolución" como la de Asturias, usurpando mis atribuciones. Esto no se había visto nunca. Pero el colmo de los colmos, que no es un colmado, es que hombres que han estado en presidio quieran erigirse en dirigentes de un partido, de cualquier partido, pero más de un partido en el que estoy yo. En fin, aunque tardía, ha llegado la hora de poner las cosas en su punto y situar a cada cual en su sitio; y Madrid, como capital de España, o sea yo, es quien debe hacerlo. Creo que en Oviedo quedará algo en pie.

OVIEDO ASSETJADA

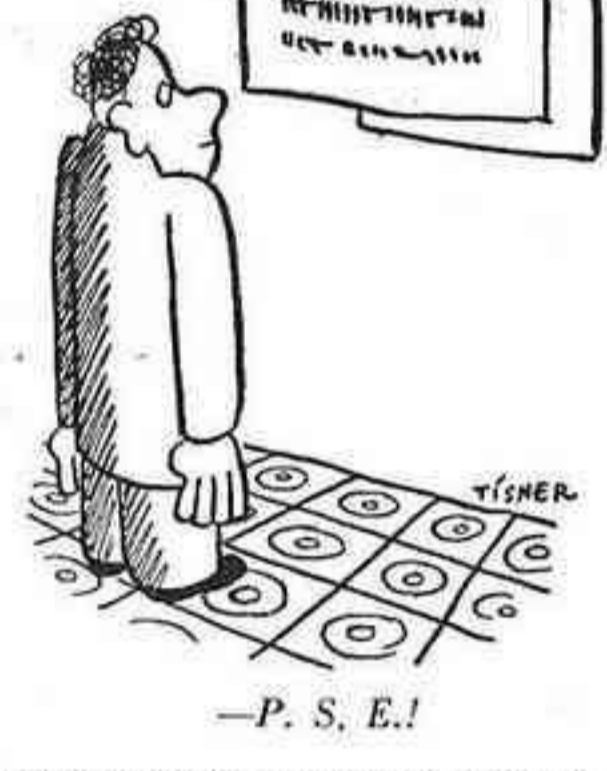
Oviedo, 8. (Telegrama urgent portat pel recader de París). — La ciutat està incomunicada. Les tropes socialistes arribades de Madrid per passar la setmana anglesa assetgen Oviedo i la bombardegen des dels afores, on han plantat les tendes i on fan les castellades. El campanar de la catedral ha estat enderrocat per una bomba i l'església crema. El que restava del carrer d'Uria, ja no resta; la gent mor com mosques. Es diu que Oviedo és on s'està més segur de tot Astúries.

Enviat especial.

L'ASSALT A LA CIUTAT COMENÇA LA REPRESSIÓ

Oviedo, 9. (De madrugada, per colom de fer arribar). — Ignoro si el colom complirà, perquè no és més que missatger amateur. Les tropes socialistes madrilenyes han entrat a la ciutat a les vuit del matí i tot ho passen a sang i a foc, unes coses a sang, altres a foc. La repressió és horribil. A les casernes interroguen hàbilment els detinguts per saber si ja havien estat afusellats pels radicals a l'altra repressió i, si no ho havien estat, els afusellen ara els socialistes madrilenys.

El socialisme, manats des de

—P. S. E.!

La jubilació de Don Jovino S'organitza un gran acte de protesta

La Asociación de Atracadores, la Fraternidad Terrorista, la Amical de Incendiarios de Tranvías, Los Amigos Libertarios, Los Amigos de lo Ajeno, els Solidarios de la Coacción, i gran nombre d'altres entitats i associacions entre les quals no falten pas, ben entès, ni els pistolers de Falange Española ni els dels Requetés, han signat un document de protesta, d'ènergica protesta, contra la jubilació forçosa de Don Jovino.

¿Dónde vamos a parar — diu el document de referència —, si los catalanistas se empeñan, con medidas de este orden, a hacernos desconfiar de la Justicia?

Per fer patent el disgust que entre les seves amistats i relacions ha produït la jubilació de Don Jovino, la C. N. T., la F. A. I. i la F. E. preparen un miting monstre a la Monumental, en el qual hi prendran part, entre altres, l'advocat senyor Barriobero i el senyor Basses i Figa. Seran especialment invitats a l'acte tots els testimonis que no reconegueren els atracadors i els pistolers en les vistes del Tribunal que presidia l'il·lustre home natjat. A darrera hora s'ha desistit de convidar els gangsters que Don Jovino absolgué, perquè es tem, amb raó, que la plaça Monumental resultaria insuficient per a encabir-los tots.

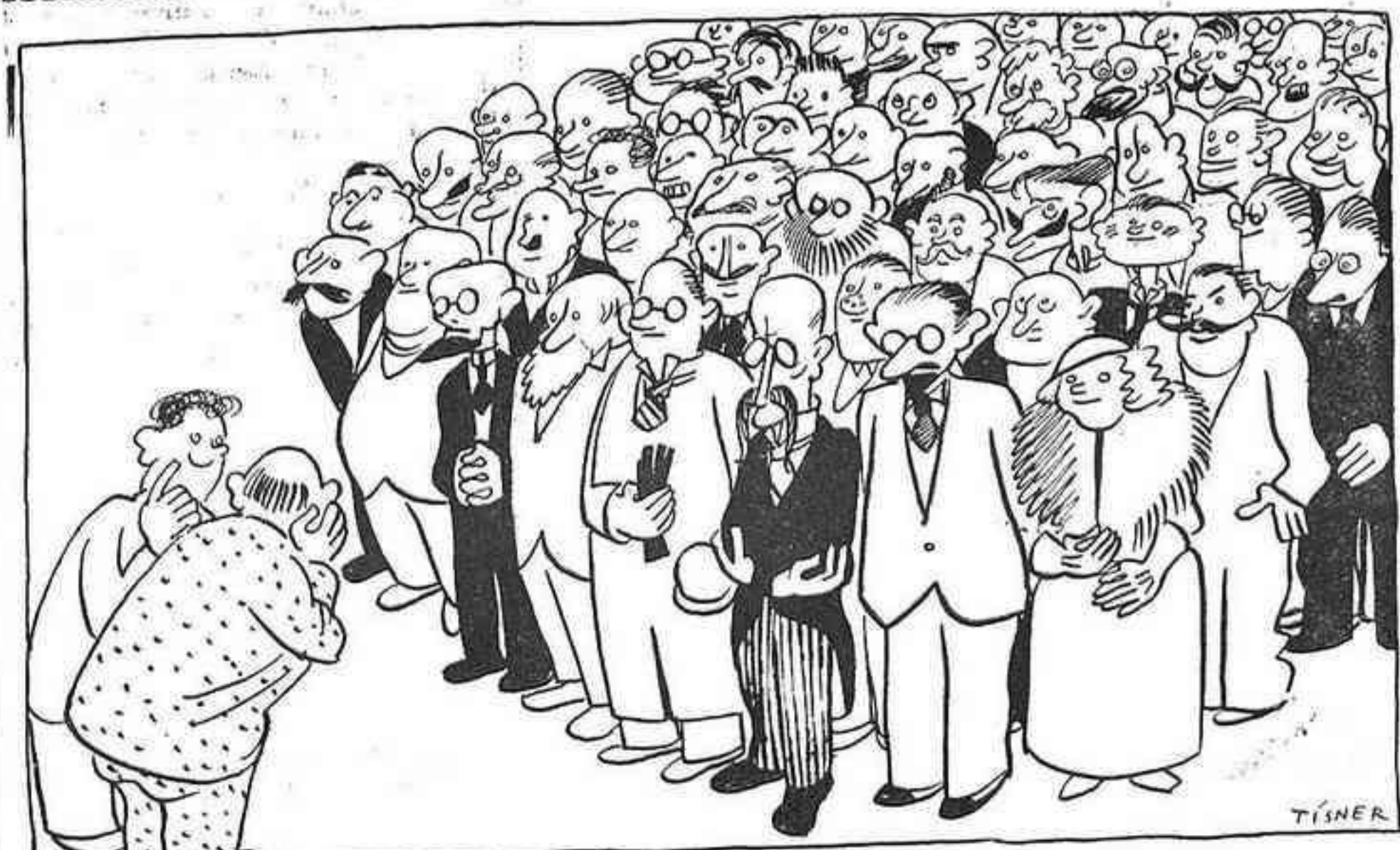
Perquè l'acte tingui la grandiositat i l'animació que es mereix, a la mitja part s'organitzarà al centre de l'arena una espectacular crema de tramvies, a càrrec dels més experts artistes en la matèria, els quals, en atenció a l'homenatjat, s'han ofert, excepcionalment, a actuar de franc.

En resum, serà una bella festa que deixarà un gran record a tots els qui tinguin la sort de poder-hi assistir.

Inútil presentar-se sense antecedents penals.

Enviat especial!!!

Ah! Manden fondooooos!!!

EL "FRONT POPULAIRE"

—Mon Dieu! Una altra manifestació? —No; és el nou Govern.

Cartes enlaire

Atentament hem rebut una lletra que publiquem amb un gust exagerat. Llegeixin, si són servits, a continuació:

Los abajo firmantes, deseosos de dar a conocer a la opinión pública su precaria situación al propio tiempo que quieren exponer los derechos que creen les asisten, acuden a V. S. respetuosamente con la esperanza de verse acogidos en el digno periódico de su no menos digna dirección.

El asunto que nos hace recurrir a V. S. es el siguiente: Nosotros, obreros parados de toda la vida, nos encontramos ahora en el duro trance de ver cómo nuestros compañeros los que trabajan, pueden celebrar con toda solemnidad toda clase de huelgas, tanto legales como ilegales, mientras nosotros nos vemos privados de poder ejercer este derecho, no por conocido y usado menos sagrado.

Pero, ¿es que nosotros no somos de Dios? En unos momentos en que todo el proletariado consciente se lanza a la calle a celebrar su victoria, nosotros, los que normalmente ya estamos en la calle, los que no nos ganamos el pan con el sudor de nuestras frentes, los que hemos nacido en Murcia, ¿qué es lo que debemos hacer? Se impone la organización de nuestro modo de no trabajar. A tal efecto, estamos dispuestos a presentar unas bases que de no ser aceptadas, iremos inmediatamente a la huelga. ¿Cómo? Pues, sencillamente, trabajando. De momento, ya será una pequeña muestra de lo que puede ser una huelga nuestra, el hecho que empecemos a trabajar en la confección de dichas bases.

Reparació desitjada

L'Emiliano al Paral·lel

—Mireu si ho fan malament, que jo encara sóc aquí!

Com havia estat anunciat, el senyor Emiliano Iglesias va donar la seva anunciada matinal diumenge al Teatre Victòria del Paral·lel.

Presidí el senyor Santamaría el qual agrai l'ofertament del seu correligionari el propietari del Batallón, que havia calgut declinar a causa de les seves petites proporcions, però prometé que el senyor Emiliano assistiria a la funció de la tarda.

El senyor Emiliano Iglesias parlà després excusant-se de no poder ésser tot el sincer que voldria ja

que les autoritats esquerranes l'havien obligat a sortir en anguera de sojo, però, digué, per les transparençies ja veurà més correligionaris que tota la gent que hi ha en forma.

Tot seguit entrà en matèria i ni hagué algunes paraules perquè alguns dels assistents es queixaren que els havia desaparegut la cartera. Es tractava de nous entrats al partit radical, als quals tranquil·litzaren les velles figures. El senyor Emiliano parlà immediatament del separatisme i es referí a la política espanyola. Parlà del marxisme i atacà el separatisme i elogià la democràcia i envestí el separatisme. Després féu grans elogis del nostre setmanari per la campanya que ha emprat contra el separatisme castellà i amb aquest motiu tornà a atacar el separatisme dient que s'ha d'acabar amb ell d'una vegada.

Explicà algunes anècdotes mexicanes i les comparà amb algunes de les d'ací. Lamentà no trobar-se entre nosaltres quan els afers de l'Estreperlo i de la Guinea, puix digué que d'ésser ell ací haurien desaparegut definitivament.

Aclarí la famosa prova pronunciada pel senyor Lerroux respecte a ell, que és "casa de mi casa", i explicà com a exemple, com havia adquirit la seva torre de l'Avinguda del Tibidabo, la coneguda "Villa Rapaverum". Finalment exhibí als assistents alguns dels monuments que havia portat de Mèxic i atacà novament el separatisme.

Fou ovacionat.

A la sortida foren retornades als assistents les carteres, que es guardaven al guardarrobes, naturalment, buides. Els rellotges passaren, com a contribució voluntària de l'homenatjat, a la seva col·lecció. No hi hagué incidents.

"Casi Nunca Trabajamos"

Una visita d'estudi a la fàbrica de vagues

Amablement invitats, després d'haver aconseguit, gràcies a les acostumades coaccions, l'anunci de l'empresa, vàrem anar divendres passat, a visitar la important fàbrica de vagues que la poderosa companyia "C. N. T., S. A.", té establerta a Barcelona des de tant de temps.

Ens rebé el director de l'exploració, que no ens va voler donar el nom, no per modestia, ens digué en el llenguatge oficial de la casa, sinó pel caràcter anònim de la societat, i, després d'obsequiar-nos amb uns caramels explosius i amb unes cigarretes de pólvora, es proposà a acompanyar-nos en la visita.

—Manos arriba — ens digué amablement, tot encanonant-nos. I en aquesta actitud espanyolíssima, començarem de recórrer els distints departaments.

—Ya nos perdonará que haiga algún desorden; estamos en el fuerte de la saison, como dicen los franceses, y no podemos entretenernos en niñerías de limpieza; hay que servir los pedidos.

—Així, doncs, no hi ha crisi?

—Paparruchas de la burguesía sedienta de sangre. Nunca se había trabajado como ahora; en el ramo de la huelga la producción es cada día más brillante y dentro

—Per anar bé s'hauria de fer una bona escombrada. —Ja pot ben dir-ho!

de poco ha de ser tal que, siendo superior al consumo, la huelga podrá ponerse al alcance de los más humildes. Por la perfección de nuestro utillaje, nosotros podríamos poner en el mercado una huelga cada cinco minutos y batir en plazo muy corto el record de la casa Ford. Pero... ¡la ley! La ley nos revienta, porque exige un término de ocho días de fermentación para declararla legítima. Pero el día que no haya ley, haremos la revolución; revolucionaremos el mercado y lo que sea. ¡Eso es!

—Aleshores, per què no ho feien durant el bienni negre, que no n'hi havia?

—Vaya una pregunta; entonces no había ley, pero no nos permitían hacer nada, y nosotros lo que necesitamos es que no haya ley y nos lo dejen hacer todo, o mejor todavía, que se vote una ley que nos lo permita hacer todo. ¿Entendidos? Pues, adelante.

I ens donà una burxada als ronyons amb el dit, tan fort, que ens pensàvem que era el canó d'una pistola, i ho era.

—Haga, haga.

—Pérez! — vàrem cridar.

I tots els que hi havia a la sala es varen aixecar i varen venir a veure què volíem.

—Vaya — ens digué el nostre acompanyant —. Tan ordenaditos que los tenía, y ha tenido que venir usted para mezclármelos. ¡Se necesita cerrazón mental!

—Volia preguntar-li d'on sortien les quines pessetes.

—¿Pues, de dónde han de salir? De la cotización.

—Ah, sí; com els jornals dels vaguesistes.

—Pero qué cabeza tan dura tiene usted. Los huelguistas cobran cuando paga el burgués después de la huelga.

—Ah, és veritat.

ELS COMITES

Ens féu entrar en una gran sala, on hi havia una colla de tauletes amb, al voltant, tot d'individus atrafegats.

—Usted, con su mentalidad cretina de burgués, creará seguramente que juegan a la manilla. Pues se equivoca. Son los comités de huelga que están trabajando. A ver, camarada.

I n'assenyalà un, que s'aixecà i vingué amatent.

—¿De qué Comité eres, Pérez?

—De los camareros, metalúrgicos, basureros, pelotaris, siviéntas, mineros y aeronautas.

—Així digui que deu tenir una mà de feina!

—No me hable, que eso no es vivir; pero la lucha por el ideal lo exige. No se puede permitir que resuelvan los conflictos obreros los

que no lo son. La acción directa, o nada.

I se n'anà altre cop.

—Pero, aquest xicot — preguntàrem —, fa tots aquests oficis?

—¡No! El es del ramo de vendedores de gomas para llevar bien sujetos el varillaje del paraguas.

—I guanya molt?

—Quince pesetas por reunión.

—Caram, si que dona el ram dels paraigües.

—No; es el ramo del Comité.

—Ah! Em permet fer-li una pregunta?

—Haga, haga.

—Pérez! — vàrem cridar.

I tots els que hi havia a la sala es varen aixecar i varen venir a veure què volíem.

—Vaya — ens digué el nostre acompanyant —. Tan ordenaditos que los tenía, y ha tenido que venir usted para mezclármelos. ¡Se necesita cerrazón mental!

—Volia preguntar-li d'on sortien les quines pessetes.

—¿Pues, de dónde han de salir? De la cotización.

—Ah, sí; com els jornals dels vaguesistes.

—Pero qué cabeza tan dura tiene usted. Los huelguistas cobran cuando paga el burgués después de la huelga.

—Ah, és veritat.

LA MAQUINA DE BASES

Passàrem a una altra sala on hi havia una gran màquina plena de rodes i manetes i una mena de telescopi, que no funcionava.

—Es la máquina de bases express—ens digué el nostre acompanyant—, y sólo funciona de noche, porque necesita ver la luna para pedir. Ya hemos hecho muchos pedidos y tenemos muchos más en preparación.

—I els els serveixen?

—Naturalmento que sí.

—Pero, el burgés s'avé a pagar-la?

—Si no es él el que paga, sino el consumidor.

—Qué fas, desgraciado! Que no saps que han jubilado don Jovino?

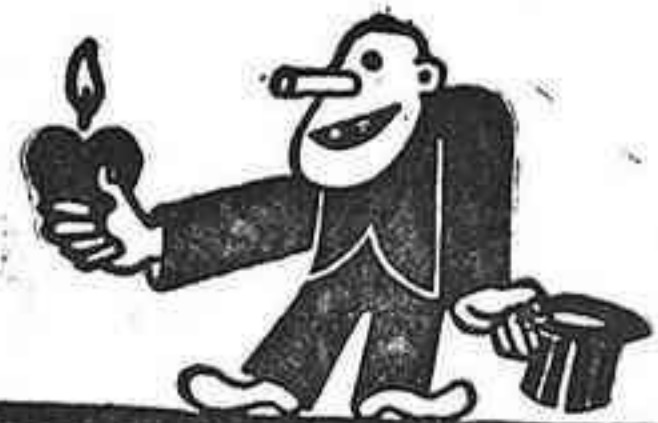
EL MAGATZEM

I vàrem passar a una altra sala a la porta de la qual deia: "Objetos hallados en la Plaza de España." "No se permite fumar."

LES VAGUES EN PREPARACIO

Vàrem tornar al despatx i fórem obligats amablement a seure. I preguntàrem: "Actualment, quines vagues tenen en preparació?"

amb el cor a la mà

CULTURA

A la Fira de Barcelona hi ha un clos de la ciutat de l'Hospitalet dintre del qual, en uns quants stands, s'hi exposa l'obra cultural d'aquell Ajuntament.

Aquesta obra, a jutjar pel nombre de plànols, perspectives i maquetes d'edificis escolars, és importantíssima. Importatíssima... i molt convenient, ens atrevim a dir.

Almenys així ens ho va fer creure un avis escrit a mà que hi ha via damunt d'una de les maquetes. Només deia així: "No i poseu als dits."

MAQUINACIONS

En l'stand de la Fira de Barcelona en el qual s'exhibeixen els productes d'una coneguda fàbrica de màquines d'escriure de la nostra ciutat, donen als visitants un magnífic prospecte del qual reproduïm un petit fragment; el qual fa referència a les quinze còpies d'un original que, segons el susdit prospecte, poden fer-se amb les màquines d'aquesta fabricació. Comença així:

este es el original. esta es la primera copia. esta es la segunda.

...fins a quinze. Com poden apreciar, les còpies que fan aquestes màquines d'escriure varien sensiblement l'original que se'ls confia.

Resulten unes grans màquines per a copiar obres d'en Salvador Bonavia.

—Ves-te'n, Canton, que Narquin que es queda ja és nipon!

EL PA DE SITGES

Els forners de Sitges venen el pa a setanta cèntims el quilo, però, un cop l'han transportat a la veïna població de Vallcarca el rebaien a seixanta-cinc cèntims. Això, però, no acaba aquí; llavors els forners de Vallcarca efectuen la mateixa operació i trameten el pa a Sitges el qual venen al preu gairebé al·lant de seixanta cèntims.

Sempre havíem sentit a dir que el viatjar instrueix, però, no sabem que fes abaixar el pa.

UN DINAR DE SUPERVIVENTS

Dijous passat, al migdia, es va celebrar a la terrassa panoràmica de can Jorba, el banquet anual dels supervivents de l'Exposició del 1888. Era el dinar que feia 48 i a la majoria dels comensals se'ls conceixia la supervivència als altres més que no pas a l'Exposició. El menú, però, era com una mena de reactiu: Tio Pepe i tisana amb pipermint, i trufes, xampinyons i trossos de llagosta a cada plat. Un periodista deia que era per veure fins a quin grau arribava la supervivència dels supervivents.

Rigueu-vos del catch, la boxa, el jiu-jitsu i el pancrace; la lluita que avui s'imposa torna aquests jocs d'infants.

Aquesta lluita és terrible, tot s'accepta, tot hi val; mossegar l'ull és d'ingenus, esbudellar és tolerat.

Sostenen la gran baralla dos campions dels més grans; el Largo, que és un llarg d'angles, i el Prieto, fort però honrat.

El Largo és un gat dels frares, i es dedica a pessigar, fa travetes, pessigolles, esgarropa com els gats, crida molt, fa el cuca-fera: —Uuuh!!! Uuuh!!!... (Quina por que fal!)— els ulls li llenquen espurnes i li surt foc dels queixals.

Tot és crit i fer comèdia prò a l'hora de la vritat no dona el pit ni que el matin, fuig dels cops i va saltant.

El Prieto, en canvi, s'engega, cop de puny ve, bofet va, si l'encerta l'endeuina, fa florir blaus i morats.

Si aquell li fa pessigolles aquest clava cops al cap, si l'ull de poll li trepitgen contesta amb el puny al nas.

El Largo prou fa l'anguila, vol esmunyir-se, i en sap; prò el Prieto la sap més llarga i no el deixa respirar.

De públic n'hi ha de tres menes: els partidaris del llarg, en general gent de "làbia", lleugers de coscos, tronats de pensament i d'armilla, partidaris del vagar i l'"Aixequem-nos i aneu-hi" a l'hora dels plats trencats.

Els partidaris del Prieto són més fermes i reposats i saben el pa que es dona a l'hora de la vritat.

criden poc, però fan feina, en lloc de pessics, pinyacs; et fan caure, no amb travetes sinó amb bolets ben clavats.

Hi ha una altra mena de públic —que són els més—: els neutrals, aquells que guanyi qui guanyi tenen por de perdre el ral.

En lloc de crícs fan ganyotes, pateixen del cor, el cap els dona voltes i voltes, tenen el fetge a l'encant.

Contempen la lluita—pobres!— per força, i el resultat els fa por guanyi qui guanyi. Demanen a Sant Pancràs que si pot ser tots dos perdin, que surti un tercer embalat i els agafi per l'orella o amb un sabre els deixi blaus.

l'àrbitre porta un tricomi de xarol embetumat, i uns bigotis llargs, amb rissos, que van de Montcada a Sants.

El públic, és clar, l'esbronca prò el beneeix el neutral, i els combatents el veneren amb més devoció que a un sant.

El combat és a represes infinites, i ha acabat, fins ara, cada vegada amb matx nul per resultat.

Prò la cosa s'embolica i qui sap si acabarà com el Rosari de l'Alba, que acabà amb plors generals.

Si els del Largo van fent el ronso em jugo un peix que aviat vindrà el papu, o vindrà el boti o vindrà l'home del sac i agafarà els qui fan broma, els farà calces avall i després de quatre surres ben donades, els durà

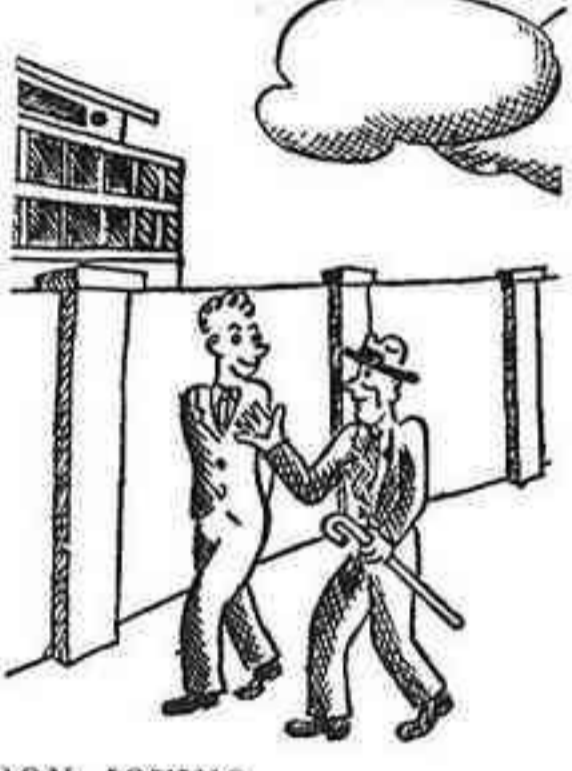
a la cambra de les rates com als minvons malcriats i els hi mantindrà a pa i aigua fins que hauran escarmentat.

UNA PRESIDENCIA COBERTA

Presidia el banquet dels supervivents el doctor Carbonell, que a més, en representació de l'alcalde i a un costat hi tenia el doctor Rubió i Lluch i a l'altre el senyor Carles Pirozzini. Com que feia vent, el doctor Rubió i Lluch va estar quasi sempre amb el barret fort posat, i el senyor Pirozzini, més pràctic i menys supervivent, portava un casquet de setí negre. I diem més pràctic, perquè sembla que el casquet no és més que el folre del capell que, quan se'l vol deixar al cap, no ha de fer més que aguantar-se'l amb l'índex de l'altra mà, mentre es descobreix. Va tenir molt d'èxit.

JOAN, HOME, JOAN!!

Feia de speaker el senyor Cavallé i Clos, que en aquella època havia estat el cronista de "El Diluvió" a l'Exposició, i ara anunciava els oradors. En aixecar-se el senyor Maluquer i Viladot, que fou el primer, l'anuncià així al micròfon de Ràdio Associació: —Ara us parlarà el senyor Eduard Maluquer i Viladot, ai!, Alfredo. Una veu del darrera li cridà: —Joan, home, Joan!

DON JOVINO —L'han jubilat? —No: l'han jutjat.

EL FOMENT DEL TURISME

La recaptació del Socors Roig per les carreteres d'Andalusia ja no estranya ningú, però podria estranyar els turistes. Per això el senyor Guerra del Rio, en passar per la carretera que va a Torresaltes (Còrdova), precedint uns autocars de turistes francesos, es donà a conèixer, donà deu pessetes i pregà que deixessin passar els turistes sense molestar-los.

Al cap d'una estona arribaren a la plaça del poble i el senyor Guerra anà a preguntar-los com els havia anat.

—Quin poble! — li contestaren. —Ens han fet una ovació, uns vistes a França! Emocionant, emocionant!

L'ART DEL COMERCIANT

A conseqüència de la vaga del Ferrocarril Central d'Aragó, varen quedar a l'estació de Terol tres vagons de patates per marxar que, després de moltes gestions, el propietari va aconseguir de vendre al coronel de la guarnició. Quan, però, aquest senyor envià els soldats a descarregar-les, es trobà que no ho podien fer perquè hi havia vagonets que no podien fer d'esquirols per por d'un conflicte. Ho demanà al general; però no era cosa del general; ho demanà al director general del ministeri; ho demanà al ministre de la Guerra... però tot n'va; per tres vagons de patates ningú no volgué comprometre l'exèrcit.

I el coronel, desesperat i esperant que el comerciant torni a tirar la quinta.

UNES OPOSICIONS MODEL

El senyor López de Sagredo, cap del Gabinet de Dactiloscopia de la Comissaria d'Ordre Públic és un castellà que assegura que la Generalitat no ha vingut al món més que per donar-li un enxufe de 750 pessetes.

Quan s'havia de fer la plantilla tècnica del Gabinet d'Identificació, es va fer d'Estat Català i va inventar tot seguit un sistema de fitxes de dits que és molt bo perquè és la còpia de tots els altres.

DOS AJUDANTS FETS A MIDA

Però, per a fer les identificacions, calia saber química i ell no en sabia i per això calia trobar algú que en sabés, i en va trobar

dos que es pensava que en sabien el doctor Gallicó, secretari del Sindicat de Metges i especialista en tuberculosi, i el doctor Martí Graells, de medicina general, d'Estat Català i uniformat.

I ALS PROGRAMES, TAMBE

Però com que abans varen venir les oposicions, calgué fer els programes per als dos opositors més que els dos opositors per als programes, i es feren els exercicis. Així, per exemple, en lloc de preguntar-los: "Què s'ha de fer per a cercar l'arsènic en el cos d'un emmetzinat?", el programa deia: "Què s'ha de fer en el cas d'una mort per arsènic?" I la resposta: "La reacció de l'arsènic."

GAT PER CONILL

Després varen venir els exercicis pràctics. La nit anterior fou tràgica perquè el senyor López de Sagredo volia que fessin proves amb sang de conill i humana. Però no hi havia cap conill i va haver d'emprar-se el gat de la Delegació, fins matar-lo. Els va donar gat per conill; va barrejar les dues sangs i apa, a endevinar-ho.

Però, i els altres opositors? Els altres opositors, químics i farmacèutics, es trobaren que els havien perdut els papers i no els varen poder avisar per als exercicis.

Hi havia, després, el muntatge del laboratori. Com es feia? Molt fàcil; a can Bayer els ho digueren.

UN HOME DE "SORT"

El senyor López de Sagredo, que havia pogut acabar els exercicis abans del 6 d'octubre, l'endemà presentat a la Comissaria de l'Estat i ocupà el lloc del seu antecessor, català i catalanista, autor dels seus treballs de dactilografia. Els dos químics es trobaren partits per la meitat. Ara, però, podran acabar les oposicions i, no cal dir, guanyar la plaça.

Quan la treguin, no serà gens estrany que es descobreixin tots els crims que no s'ajagín comés.

EL "BLUFF" CAFETER

Els cafeters, en explicar l'estat del seu negoci, varen voler posar de generosos i varen dir a un reporter que ho va recollir textualment, que d'un quilo de café en feien 23 tasses. Això, és clar, va sorprendre els cafeters de bona fe. "Us han volgut prendre el pèl, deien al periodista, perquè d'un quilo de café del bo, en surten de 60 a 70 tasses!" Però el reporter els contestava: Però si ho diuen ells amb els seus noms i no han protestat! Creieu, val més que ara no feu públic el vostre, perquè hi perdrieu. Figureu-vos! En Sala dona, o ho diu, una i mitja de café per tassa. Qui serà que es posi ara en evidència?

Aneu a saber si a aquesta quantitat de café es devia el nerviosisme de la vaga.

L'HOME MES INDIGNAT

En Regàs, el rival d'en Sala, tot i no prendre el café tan fort, estava, però, també, que no s'hi veia de furios. Furiós per la manera com l'AHCRIS havia portat la cosa. —Els cambres del café de la Rambla—deia—, es feien 20, 30 i 35 pessetes diàries. Després, vollen abolir la propina per denigrant, i ara la fan obligatòria i la reglamenten!

De l'AHCRIS en deia:

—Em varen fer soci d'honor i em varen donar un pergamí. I jo l'he estripat. I com que jo era l'únic soci d'honor, ara no en queda cap!

TOTS INDIGNATS

La indignació del gremi no té límits. Quan varen veure el laude, cridant se'n varen anar a explicar-ho al President:

—Miri què ens ha fet en Barrera! Ja cal que el renyí!

Quan el senyor Barrera ho va saber, va dir: Ah, sí? Doncs ja es arranjarà... I va corregir i augmentar la cosa...

EL PESCADOR

...perquè tant cridar, tant cridar i resultava que els cafeters havien apujat tant les consumacions que encara hi guanyaven més que abans!

Ara que, és clar, la gent es re-treu. Però en Sala, president de l'AHCRIS, que havia estat el més ferm defensor de la puja, de sobte baixa els preus seus, i pren la clientela als altres!

BADRINAS - Mobles

Diagonal, 460 - Telèfon 75965

Radio Discos Pelayo 1

LA BORSA LA VIDA

Table with 2 columns: Location and Price. V. A. G. A. (País) 975, V. A. G. A. (París) 984, Jo Vinos (Fernández) 0'95, Penya Rhin 473.924'50, Nuevolarí Vinctore 115 Km, Neteja Pública 0'25, Or Moscou 375'10

Aquesta setmana es significa per l'increment dels oficis de V.A.G.A. tant ací com a París. L'habilitat en la col·locació d'aquest paper acabarà per fer-nos creure en la solidesa de l'or de Moscou.

Jo Vinos (Fernández) s'ha vist obligat a plegar el negoci. Engrescat amb èxits anteriors no ha cessat de tirar aigua al vi fins que se li ha igualat definitivament.

Penya Rhin va fer calderada i negoci rodó, amb tot i que, com sempre, hi hauran perdut "quartos".

Frontón Novedades Corts Catalanes, 638. Tots els dies tarda i nit grans partits a quinielas pels asos de la pala.

Ciudadà elegant i econòmic, el vostre sastre i camiser no pot ésser altre que la Casa Bastida. Passeig de Gràcia, 18. Gran Basar de Sastreteria i Camiseria Sistema Nord-Americà. Allò trobareu el vostre vestit i la vostra camisa amb totes les comoditats de preus. Ni liquidacions ni rebaixes de preus no poden res amb nosaltres. Solament els 55 anys d'experiència comercial permeten de fer el que fa la Casa Bastida.

ARQUES SOLER d'un sol BLOC MASSIS AMB BLINDATJE (patentat) Imperforables amb el SOPLET. FABRICA I DESPATX: ALDANA, 3 Barcelona. Tel. 31853. S. SALÓ D'EXPOSICIO: ALDANA, 5 (Teatre Circ Olympia)

El Be a les Fogueres

LES ESTRENES

Amb "L'ombra de l'harma", film de gangsters que ens han donat al Fèmina, passa una cosa curiosa: els protagonistes, segons la propaganda, són Magde Evans i Francho Tene, però heus ací que un actor de segon terme que, teòricament, representa un paper secundari, es col·loca absolutament en primer pla, i és el veritable protagonista de la pel·lícula. Ens referim a l'actor que fa el paper de periodista — no recordem el seu nom—. A part que el seu personatge és el més ben trobat de la comèdia i que les relacions amb la seva senyora, dintre l'estil del matrimoni del "Sopar dels acusats", són d'una vena còmica excel·lent, aquest actor hi afegeix un humor i una naturalitat que compten dintre la millor tradició del cinema americà.

En "L'ombra de l'harma" Francho Tene hi té un paper sense consistència i molt per dessota dels seus mèrits d'actor. Magde Evans, fina i delicada, com sempre.

Aquest film, que no passa de discret, té, però, un moment magnífic: el de l'assassinat del pare de Magde Evans. L'escena constitueix una troballa cinematogràfica de tot primer ordre.

fer la vida impossible als seus semblants. Mary Morris fa aquest paper desagradable amb una contenció i una fredor terribles, dintre les millors regles de l'art. Sense escenografia truculenta, sense jocs d'ombres ni de sorolls, aquest film arriba a crear una atmosfera de misteri densa i impressionant, que fa pensar en els contes de Poe.

Vagi tot el mèrit per al seu realitzador, Charles Vidor, que ha posat en el seu treball una intel·ligència i una finor d'elements que no solen abundar gaire en obres d'aquesta mena.

AQUESTA SETMANA REPORTATGE DE LA CURSA PENYA RIN Atlàntic Cinema

Rambla dels Estudis, 4

Molt interessant el reportatge que han donat al Publi Cinema del viatge aeri Berlín-Barcelona, passant per Stuttgart, Ginebra i Marsella. És molt millor aquest film que no pas el mateix viatge... fet en dia nívola.

"Rhodes el Conquistador", que hem vist al Capitol, no es refereix de cap de les maneres a les aventures amoroses del senyor Coll i Rhodes, sinó a les aventures colonials de Cecil Rhodes a l'Àfrica del Sud.

El que no sentís, però, com a Walter Huston, que fa el paper de protagonista, li diuen Rhodes per ací i Rhodes per allí, es pensaria que les aventures són les de Ramsay Mac Donald i no les de Rhodes, de tant com aquest Rhodes s'assembla al ministre anglès, i aniria de Rhodes a Pilat.

Tot amb tot, i fora de la lentitud i els salts que fa el film, i la manera burlesca com el productor anglès tracta el President Kruger (que tants disgustos els va donar), el film resulta molt interessant perquè ens presenta un tipus i uns paisatges molt poc coneguts. Un film d'Àfrica ben diferent dels films d'Àfrica.

L'altre film del Capitol, "Alias Tú", es podria titular de qualsevol altra manera i també tindria la mateixa virtut de fer oblidar el que hi succeeix. És un film policíac molt complicat en el qual hi mor molta gent, cosa que es comprèn, ja que el detectiu és un autor dramàtic. No obstant i el títol, el film té coses molt bones, entre altres aquell criat que fa sempre l'actor Herbert Mundin.

Al Maryland varen estrenar dissabte passat un film de circumstàncies. Donat el rigor amb què s'han presentat aquest estiu i aquesta fresca que va deixant-se sentir a mesura que avança la temporada, aquest "Somni d'una nit d'hivern" és un títol que ni pintat.

I ara que no parlem de dibuixar, direm que el que queda més ben dibuixat en aquest film, són els tipus del caixer i del mossò de magatzem. Dos personatges que valen un imperi, encara que sigui una mica abissini.

El que no val gran cosa; més ben dit: no val res, és el programa fluvial que passen abans del "Somni". Si el passesis després, no hi hauria qui resistís la becaïna.

Sort que són dos films molt vells, que un dia d'aquests se'ls quedaran als dits!

COLISEUM

LA COMEDIA MUSICAL DE L'ANY

EN PUNTO

Es un film Paramount Fascinador Somrient

"La vidua negra", que han donat a l'Àstoria, és una fantasia de Wheeler i Woolsey, els populars pocs-soltes — en el bon sentit de la paraula — del cinema americà. El film, completament desordenat, vol tenir l'estil de les produccions dels germans Marx, però sense el geni dels germans Marx.

De totes maneres, el públic li riurà molt. I hi riurà més, encara, si pogués entendre el diàleg, completament intraduble.

PUBLI GINEMA

Passatge de Gràcia, 67
Telèfon número 7 8 8 8

Reportatges d'actualitat Mundial Segons visió
UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

Un bon, un excel·lent film de "por", és el que estreneu al Coliseum amb el títol de "La hiena". "La hiena" és una dona de mals instints i pitjors sentiments que, com ocupació predilecta, té la de

CAPITOL CADA DIA

Un film de lluites, pa-sions, odis i també grans heroïcitats

En el mateix programa
"Cuando una mujer quiere"
per FAY WRAY
MAY ROBSON

Sessió continua de 4 12'30

MOLT BEE!

Teatre Espanol i d'El Be Negre

"La cançó de la filla del marxant"

ACTE PRIMER

El senyor Daví

Senyors, jo sóc el pare de la Filla del Marxant; tinc botiga, hi venc de tot, des de la pega dolça a la cotilla. I no és que sigui un pare tant-me-fot... Prò la botiga abans que la pubilla...

La senyora Vila

Senyors, tal com s'hauran imaginat, si del senyor Daví sóc la costella sóc filla del marxant que els ha parlat, regento la botiga i sóc donzella contra el que cregui un mal intencionat.

La senyora Morera

Senyors, jo sóc la tia de la nena, —el meu cor!, el meu àngel!, el meu cel!—, el meu germà, en Daví, és un poca pena, vol que la nena es pinti el llavi amb mel quan parli amb cada vell que aquí es remena.

La senyora Guart

Senyors, jo sóc com sempre: vaig xerrant i fent el xafarder per les escaies; de casada el marit em ve enganyant. El meu marit és el Jiménez Sales que em fa el salt amb la filla del marxant.

El senyor Jiménez Sales

Senyors, sóc el marit de l'Àngeleta que creu —i huss!— que li faig el salt amb la Vila. El que em faig és la punyeta! La Vila fa pujar el termòmetre alt, m'ensenyà el bec... prò ja una voladeta!...

El senyor Gimbernat

Senyors, jo tinc pessetes i tinc anys, prò si una cosa l'altra recompensa vingui l'amor i posi'm bons paranyes. Per mi la joventut ara comença —sents, Vila?— i m'enardeixen bells afanyes.

El senyor Ventayols

Senyors, jo sóc aquell que en aquest acte he de ser dur i cruel i poc humà perquè és això el que m'exigeix el pacte que amb Sagarra varem concertar. I no és fins tard que el mentider es retracta.

L'autor, el senyor Ventayols i el cor

La Filla del Marxant diuen que és la més bella, no és la més bella, no, que d'altres n'hi han sense ella. la virondon, quina donzella, la virondon.

El senyor Ventayols

Es tan dolenta, ai las!, que el dia que l'enterren, porta una pedra al cor i els corbs se la crospeixen.

La senyora Vila

(Està trista.) El teló
(Cau.) El públic
(Aplaudeix.) L'autor
(Saluda.) L'intermedi
(Arriba.)

ACTE SEGON

LA CANÇO

(Ha fet el seu fet per aquella Manresa de Déu.)

El senyor Gimbernat

Daví, tu ja em coneixes: tinc pessetes

i tinc anys; però el cor, Daví, el meu cor, és tendre com un ram de violetes; si em cases amb ta filla et ferro d'or i t'asseguro, eternes, les mongetes.

El senyor Daví

El teu gest m'emociona, Gimbernat. Casa't amb ella, amb mi, amb qui més t'agrada. Et dono el sí jo i jo i entusiasmat. És clar que pot ben ser que ella s'enfadi, però aquí mano jo i tot s'ha acabat.

La senyora Vila

Si tu vols, Gimbernat, que jo accedeixi, vina, rei del meu cor, ens casarem; al meu costat no temis que es marceixi la teva joventut. ¡Com xalarem abans que la il·lusió se'ns envelleixi!

El senyor Ventayols

Ara que no ens escolta el teu Daví et diré la veritat. (Ara ja és l'hora.) Jo t'estimo. T'ho dic i ho torno a dir com ahir, que ho cantava pit i fora amb aquella cançó que s'ha d'oír no pel que diu, sinó amb el diccionari de l'amor ben a prop dels ulls i el cor, que allà on diu un desdeny et cal posar-hi el mot més dolç i tendre i ple d'amor i dir "T'estimo" on diu "Que Déu t'ampari!" No ho sabbies?

La senyora Vila

Què em contes, Ventayols? Sabessis com t'estimo, gat dels freres! No ho veies que et volia com tu em vols? Ens hem portat com dues besties rames, dues puputs, o bé com dos mussols.

El senyor Ventayols

Acosta't, que et faré una magarrufa!

La senyora Vila

Ai las, que no pot ser, que en Gimbernat es té de casar amb mi.

El senyor Ventayols

Està que bufa la qüestió.

La senyora Vila

Què farem?

El senyor Ventayols?

Un disbarat.

La senyora Vila

I al Gimbernat?

El senyor Ventayols

Li plantarem la llufa.

El teló

(Cau per segona vegada.)

ACTE TERCER

El teló

(S'alça.)

Al senyor Gimbernat li claven la llufa, al senyor Daví li donen un disgust, al senyor Ventayols li donen la mà de la senyora Vila (amb permís del senyor Daví, el consentit), a la senyora Vila li donen el senyor Ventayols, a la senyora Morera li donen una alegria, al senyor Jiménez Sales li donen una alegria (perquè en Gimbernat paga la festa), a la senyora Guart li donen un motiu per xafardejar, al públic li treuen un pes de sobre (el malson del casament del senyor Gimbernat), a l'autor li donen el deu per cent i a aquest redactor d'EL BE NEGRE li donen ocasió de fer unes pessetes.

PROLE

—Precisament nosaltres, que som tan proletaris.

RADIO BE

A les 8. — Primer badall de l'Emissora.

A les 9. — Obertura de l'Emissora i quatre cops de carrilló.

A les 10. — Retransmissió de programes escollits d'estacions estrangeres.

LONDRES NACIONAL: "Queen Mary" fox-trot oceànic (*andante ma non troppo*).

NORMANDIE: "Le Ruban Bleu" (*allegro vivace, andante con moto... nave e molte vibrazioni*).

PARIS. S. F. L. O.: L'hora de León Blum.

A continuació retransmissió de les 274.975 declaracions de vaga rebudes durant aquesta hora. És fatal (no l'hora, si no això de les declaracions de vaga).

A les 13. — Nota còmica a càrrec de Manuel Brunet.

A les 14. — Segon badall de l'Emissora.

A les 15. — Hora diària dedicada a dinar.

A les 16. — Retransmissió des de la terrassa de qualsevol cafè de la cantarella dels pidolaires i altres anillos de goma para el varillaje de los paraguas.

A les 17. — Música clàssica: "El Cant del Cigne", per Jovino Fernández Peña. *Monja, casada, virgen y mártir*, pel chor de Lliga Catalana.

A les 18. — Nou intent de "Conversa en català amb el Miliu".

A les 19. — Fracàs absolut d'aquest intent i abandonament de l'empresa per sempre més.

A les 20. — Senyals horaris. Els socialistes tocaran campanes (Retransmissió des del Monestir de Las Huelgas).

A les 21. — Retransmissió de la conferència: "El motiu de les darreres pluges", per Adrià Gual.

A les 22. — Tercer badall de l'Emissora. (Això no té res a veure amb l'anterior conferència; és l'hora de sopar.)

A les 24. — Marxa d'EL BE NEGRE i tancament de l'Emissora abans que torni a badallar.

Maricel-Park

El Park d'Atraccions més important d'Europa

Golf - Muntanyes russes - Bug-Avions - Automòbils elèctrics, etc.

El millor mirador de la mar, la ciutat i la muntanya

Aviat inauguració de noves i originals atraccions

Entrada al Park: 50 cts.

Anada i tornada amb el funicular i l'entrada al Park: UNA Pta.

Obert cada dia tarda i nit

Quan escrivim aquestes ratlles, ja fa dos dies que els nostres lectors saben que ja s'ha fallat el concurs del Capitol, i quan els lectors les llegeixin, alguns d'ells ja hauran cobrat el premi. Fins en això el Capitol se separa de l'ambient corrent en el cinema: fa concursos i paga els premis!!! Quina heretgia!!!

La tela núm. 18, "Costa Brava-Llançà" reivindica tots aquells paisatges i bodegons amateurs, escandalosament firmats, que guarneixen els menjadors de la nostra burgesia.

Sembla que la temporada vinent veurem una exposició de dibuixos Junceda.

Ens sembla que ja ens toca.

EL BE... LASQUES

Aulina de la Mata ens presenta una sèrie de treballs artístics a través dels quals tracta de fer-nos adonar de la bellesa insubornable dels ballets russos.

Ni cal dir que els ballets russos queden millor que l'apologista de referència.

L'escena a la Sala Barcino, quinze dies endarrera, quan l'exposició Gimeno.

Dos visitants es reconeixen i s'allarguen la mà.

—Vós per ací?

—Sí, mireu, sempre m'ha agradat una mica de pintura.

—Perfectament.

—Això és molt bo. Molt valent de color. No us sembla?

—Sí, sí, evidentment.

—Però, que no us agrada? Us veig molt fred.

—Veureu, és que jo només en sóc l'autor...

L'anècdota és rigorosament autèntica.

Sala Parés

Dissabte inauguració de la darrera exposició de pintura i escultura d'aquesta temporada

A la Sala Busquets hi ha oberta una interessant exposició col·lectiva de pintures.

De totes les obres que integren aquest aplec, triarem una figura de nena i uns bodegons de F. Serra.

—I les obres restants?

—Aquestes coses no es pregunten.

A la Pinacoteca, l'amateur Arderiu ha venut com a professional i fins més i tot. Vuit dies abans de tancar l'exposició (ho farà el dia 12 de juny), ja no li queda una sola tela verge d'"adquirir".

"Davant d'aquesta eloqüent experiència, són molts els pintors professionals que es proposen passar al camp amateur.

L'exposició Arderiu denota el que pot aconseguir-se a còpia de perseverar dins un laberint tan esgotador com és la pintura. Les seves teles—paisatges de La Roca, Montornès, Corbera, Santiga i Llançà—són matissades, fines, observades per un ull amarat de sinceritats fotogràfiques i servides per uns pinzells que no cauen mai en demagògies ni en escenografies de congregació mariana.

La tela núm. 18, "Costa Brava-Llançà" reivindica tots aquells paisatges i bodegons amateurs, escandalosament firmats, que guarneixen els menjadors de la nostra burgesia.

Sembla que la temporada vinent veurem una exposició de dibuixos Junceda.

Ens sembla que ja ens toca.

VISITEU L'EXPOSICIO DE PRIMAVERA

SALÓ DE BARCELONA DE L'ART MODERN

(Palau de la metal·lúrgia)
Avinguda Pi i Margall — Par de Montjuïc

Oberta fins al 12 de juliol, desde les 10 del matí a les 7 de la tarda
Entrada: Una pesseta

El Govern de la Generalitat ha declarat que actuarà amb tota energia contra els creadors de conflictes i alteradors de l'ordre públic.

Fidel a aquestes promeses, a les darreres vagues anunciades ha respost amb una representació de "La cançó del vell Cabrès", que tingué lloc divendres passat, al Barcelona.

Es pot dir, doncs, que la repressió ja ha començat.

Al Còmic han fet uns dies de varietés, per esperar el debut de la companyia madrilenya del Martín, en la qual hi va Margarida Carbajal com a vedette.

No hem vist les varietés, però segur que ens haurien agradat més que aquesta companyia—que tampoc veurem.

Al Novetats també fan varietés. Una nota de l'empresa diu que els artistes contractats són els de més fama arreu del món.

Ara sí que ve de l'anell al dit allò de que val més creure-ho que anar-ho a veure.

La delegació en Catalunya de la Sociedad general de Autores Espanyols s'ha convertit en la Societat d'Autores i Compositors de Catalunya.

Heus ací un altre triomf de l'oi de Moscou i dels enemics de la civilització occidental.

El Poliorama s'ha tornat a convertir en teatre. Avui hi debuta una companyia madrilenya que estrenarà una obra de Muñoz Seca i del seu còmplice.

Títol "La plasmatoria."

Mentre el senyor Muñoz Seca pugui representar comèdies a Barcelona, ningú no ens farà creure que tenim l'autonomia.

Llegim que a Txecoslovàquia i Dr. Carles Abolson ha descobert les darreres novetats arqueològiques de la temporada.

El senyor Joan Sacs no cap a la pell.

Manuel Brunet ha parlat des de La Veu de l'obra del Foment de les Arts Decoratives i especialment de l'exposició d'artistes decoradors que actualment ocupen la cúpula del cinema Coliseum.

Brunet acaba el seu comentari amb aquesta recomanació: Si no heu visitat el local nou i el I Saló del Foment de les Arts Decoratives, aneu-hi i porteu-hi la senyora.

I nosaltres afegim: Si teniu més d'una senyora porteu-les-hi.

Per això no hem pas de renyir.

Dissabte vinent la Sala Parés presentarà l'Exposició de Clausura de Temporada.

Aquesta exposició s'obrirà el dia 13 i anirà dedicada als col·leccionistes superstitiosos.

Que en aquests temps de crisi resulta que ho són tots.

—Jo no ho sabia que França també era una república de treballadors de tota mena!

Orelles esgarrriades

SENSE EMBUTS

Claridad de dilluns de la passada setmana comentava els fets d'Ecija i deia:

Sean cuales sean las disensiones y reservas que inspire la política de Prieto, mientras esté en el Partido Socialista, merece un trato menos respetuoso que cualquiera otro afiliado.

Aquests de Claridad fan honor al títol: les coses clares.

EL MARATHON REVOLUCIONARI

En l'edició clandestina de la Solé que sota el títol de La Publicitat es va publicar dimecres de la setmana passada apareixia una relació dels fets de Yeste, de la qual retallem el següent paràgraf:

Al brigada i a la porrela de la guàrdia civil s'agregaren l'alcalde i nombrosos veïns de Yeste, i tots plegats marxaren cap a La Agraya, per la carretera que va cap a Orce, i en arribar al lloc denominat "Puente de Vallehermoso" que es troba a uns 1.500 quilòmetres de Yeste, es trobaren amb els guàrdies que conduïen els sis detinguts.

Si aquests 1.500 quilòmetres els feren a peu, com sembla, suposem que a hores d'ara encara no hauran arribat al lloc del fet. Potser aquesta serà l'única manera de demostrar que la tragèdia de Yeste no ha tingut lloc, per falta material de temps.

FOMENT DE LES ARTS DECORATIVES

L'Instant de dimecres passat publicava una fotografia amb el següent epígraf:

"El 'Duca' ha decorat el seu fill. Bruno Mussolini, qui durant la guerra italo-etíopica va servir a la cèlebre flotilla 'Desperata', ha estat decorat pel seu pare en tornar d'Abissínia.

Suposem que després de decorar-lo el devia enviar a la trienal de Venècia.

LA VOLTA CLANDESTINA

El 16 de maig, La Rambla publicava els següents titulars:

La Volta Ciclista a Catalunya Demà al matí els corredors arribaran a Montjuïc

Tenim entès que la Volta Ciclista a Catalunya no començava fins dissabte vinent, però potser es tracta de la Volta de l'any que ve...

VAQUES EXPLOSIVES

De La Publicitat del dia 3: Part de les fàbriques han reprès el treball, però han esclatat vaques d'altres rams.

Devia ésser de massa tipus.

ESPORT I CIUTADANIA

Del programa de festes del cinquè aniversari del "Basket Club Atlhètic":

Durant aquest festival d'Homenatge es farà entrega d'uns magnífics presents als Homenatgats. Al acabar dit festival els Homenatgats faran entrega de la "Copa Atlhètic" al equip vencedor.

Tant els pressats dels Homenatgats com la Copa Atlhètic han sigut adquirits per subscripció voluntària.

El basket és un esport que es juga amb les mans però es ven s'escriu amb els peus.

CREIXENÇA RAPIDA

Un telegrama de La Humanitat del 24 de maig:

EL RAS NASSIBU I LA FILLA PETITA DEL NEGUS SHAN RENIT AMB L'EMPERADOR

Jerusalem, 23.—Procedent de Djibuti han arribat aquest matí diversos membres de la noblesa etiòpica, entre la qual es troben el ras Nassibu i la filla major de l'emperador.

De la manera que la filla petita del Negus s'ha tornat la filla gran. Després diran que els viatges no formen la joventut.

PENYORES

De la secció comarcal de La Publicitat del dia 24 de maig: Hu estat imposada una penyora

FIRA DE BARCELONA

Tot bon barceloní ha de visitar la FIRA DE MOSTRES i recordar que es tanca diumenge dia 14

Tota persona de gust ha de freqüentar el Saló de Te de la Fira de Mostres (Casa Llibre)

Desfilada dels més avançats models presentats per les cases: Pere Rodriguez, Renaud-Miró, Santa Eulàlia, Ferrer Artigas, Modes Massés, Vilardell.

—Talles un pi?

—Sí.

—Doncs hi haurà llenya!

RESTAURANT GLACIER

Avui i cada dia
SOPA COSTES DE GARRAF I
POLLASTRO ALLO SPIEDO

Rambla del Mig, 19
Plaça Macià, 3

Telèfon 22503

de cinquanta pessetes al secretari de l'Ajuntament de Cabaces per no haver confeccionat el renz te camperols. Igualment ha estat penyorat l'alcalde amb cent pessetes per no haver hissat la bandera de la República.

I el corrector de proves, no hauria d'ésser penyorat?

VIATGES

Una notícia de l'El Diluvio de dijous passat:

A las nueve de la mañana de hoy, salen en avión con direcció a Berlín, para asistir a la Asamblea Internacional de Municipios, el consejero municipal señor Carbó, y el jefe de la secció de Hacienda de este Ayuntamiento, señor Cubi.

oH seEleveEm.

CAMPIO MATUSALEMIG

De l'intervi amb un boxador que publicava La Rambla del dia 2:

—El debut com a professional, quan tingué lloc?

—A finals de l'any 1830, com a pes gall, contra Compte. El vaig guanyar. Després he fet només uns vint-i-cinc combats.

25 combats en 105 anys? Aquest jove és un gandul.

MONS NOUS

Un títol de La Publicitat del dimecres de la setmana passada:

LA REVOLUCIO DE MICA KAUGUA

Micragua?... Com no sigui el país dels micos...

UN ENVIAT MOLT ESPECIAL

De Claridad, de Madrid, del dia 1, donant compte del míting de Saragossa:

(De nuestro enviado especial).— El domingo fué día de fiesta en Zaragoza.

Només a Saragossa fou festa? Hauríem jurat que ho era a tot arreu.

MUÑOZ SECA TUSELL

L'editorial de l'òrgan del senyor Tussell Diario del Comercio del 31 de maig titulat La esencia del buen gobierno, començava així:

El discurs con que el señor Companys hizo la presentación del nuevo Gobierno de Cataluña, merece ser recogido con toda la resonancia que atrañe la trascendencia de los extremos, que lo integran.

Si els "extremos se tocan", no és estrany que sigui recollits amb tota la "resonancia.

LA MARXA SOBRE PARIS

Un títol de La Humanitat del dia 2:

Els homes de La Lucha cap al govern francés de Front Popular. Si això no és feixisme...

Varsòvia. — Ha fet deu anys que el senyor Ignazy Moscicki és president de la República.

Quan el senyor Alcalá Zamora llegeixi això, es ferirà.

Ginebra. — Novament ha estat ajornada la Conferència Internacional del Treball.

Es veu que aquests de la Conferència del Treball són uns mardres.

Toquio. — El periòdic "Ahahi" es queixa de les manifestacions antijaponeses per part del govern de Canton.

Aquest periòdic, per queixar-se, deu fer: "Ahahi!", "Ahahi!"

Manàgua. — El president caigut, Sacasa, ha marxat cap a l'Equador.

Signora on para la seva dona. I això que era una dona de Sacasa...

Roma. — Tots els diaris van plens de les entrevistes entre Mussolini i Schuschnigg.

El bo d'aquestes entrevistes és que són secretes.

Brusselles. — El rei ha encarregat a Vandervelde la formació del ministeri.

El cap del partit socialista ho ha vist amb molt bons ulls.

Perquè el cap del partit socialista dona la casualitat que és el senyor Vandervelde.

Londres. — Hom diu que el Negus té el propòsit de traslladar-se a Roma per a parlar amb Mussolini.

Si això resulta cert, per fi es podran veure les cares.

Belgrad. — S'ha celebrat el Congrés internacional de policia criminal.

No hi han assistit, però, els nombrosos descobridors dels no menys nombrosos autors de l'assassinat dels germans Badia.

NOTÍCIES DE TOT EL MON

Londres. — En vista del setge a què està sotmès, el Negus ha manifestat desigs de fer de políon en el pròxim viatge del "Queen Mary".

Paris. — Les feministes de Lluisa Weis oferien als senadors, perquè advoquessin pel vot femení, un parell de mitjons.

Donaven mitjons a canvi de poder dur els pantalons.

Londres. — Avui només s'han celebrat nou actes en honor d'Haile Selassie, a tots els quals ha assistit l'emperador.

El Negus va venir a Londres a descansar.

Jerusalem. — Els àrabs continuen fent de les seves.

Els jueus no tenen esma ni per fer contes jueus.

Salònica. — Ja ha arribat el període de vagues.

El governador de Macedònia ha dit que els dirigents anònims d'aquestes vagues són enemics de la societat.

Perquè la societat no és anònima.

Roma. — Ha causat pessima impressió el fet que en la recepció donada a Londres al cos diplomàtic, per part de la Legació d'Etiòpia, amb motiu de l'estada del Negus, no s'ha invitat el ministre d'Itàlia.

Hom espera que Mussolini demani explicacions al govern etiòpic que diuen que funciona a Gora.

Londres. — L'Assemblea de la Societat de les Nacions es reunirà el dia 29.

Serà una assemblea de circumvallació, com totes les altres.

Voltes i més voltes...

Canton. — Per fi, després d'uns dies d'incertitud, els governs de Canton i Nanquin, s'han posat d'acord i s'han declarat la guerra.

Audicions Intimes ens oferí, en el seu darrer concert, obres originals per a un nombrosíssim conjunt de cambra: dos violins.

Aquests (no els violins, sinó els violinistes) eren en Ponsà i en Peracaula. El primer, veritable Don Juan de la música moderna, conquistà, com sempre, l'auditori femení, mitjançant encorvades reverències, completament versallesques.

Peracaula es veié privat d'imitar-lo, degut a la proximitat en què es trobava el seu pare. Aquest err el pianista acompanyant.

El concert fou bo, i degut al seu èxit, la pròxima sessió d'aquesta música de cambra, serà a quatre violins.

Un grup de devots laics, de la cançó, organitzat per als dies 10 a la tarda i 15 al vespre, al Casal del Metge, dues sessions que amb el títol de "l'Exquisit de la cançó" donarà l'eminent cantatriu Concepció Badia d'Agustí.

Nosaltres, admiradors desenfrenats de la cançó que mata i de la que no mata, de la Penya Rin, de la fira de Mostres i de mossèn Maset, no podem fer altra cosa que recomanar-les.

EL BEN PLANTAT

Don Jovino Fernández Peña ha estat nomenat solemniament... sense feina de quota.

Rebi la nostra més efusiva enhorabona.

La Legió Negra dels Estats Units no deixa d'ésser una Legió Estrangera.

N'heu sentit a parlar? I de l'altra—també estrangera—no n'heu sentit a parlar?

Al Parahel l'Emiliano ha ensenyat... la ceba!

El campionat més mundial del món universal de catx, cada dia és més interessant.

Quan l'acabin els néts dels qui el varen començar serà un esdeveniment.

A la frontera s'ha muntat un servei especial d'intercanvi.

Entre els dretans espanyols que fugen a França i els francesos que es refugien a Espanya!

A l'Exposició de Primavera criden l'atenció els dibuixos fets damunt paper de barba.

PHILIPS COMPTAT LLARGS TERMINIS RADIO UNIVERSITAT

CORREU... HI TOTS

A. B. R. — S'aprofitarà. Però quan publicarem el de l'un, cal ja anunciar el de l'altre, perquè no sembli que tirem l'aigua al nostre molí.

Dràcula. — Premi a la constància!

Xim-Pan-C. — Ditosos ulls...

Basket. — És tot un programa!

Críostom. — Excel·lent idea. S'a profita.

Carne P. — Es solter, amb tres fills.

Romà. — De cap manera.

Tagore. — Cal completar-ho. Altrament, l'adreça que doneu és falsa.

S. S. H. — Qui sap?

Quissu. — Està bé... Però no volguen fer rosegat els ossos als nostres lectors.

Montserrat. — Ens sembla que ens enganyes.

Pauet. — Li donaríem records si no fos que fa set mesos que va morir.

Aquest número ha passat per la censura

MERCAT D'OCCASIONS

Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCCASIO

Corts, 414 - Tel. 30422

EL DISTRET

—Fa una hora que hauríem d'haver començat.

L'Imp. Industrial - Aribau, 133

Redacció i Administració - Mendizábal, 22

(c) Ministerio de Cultura 2006